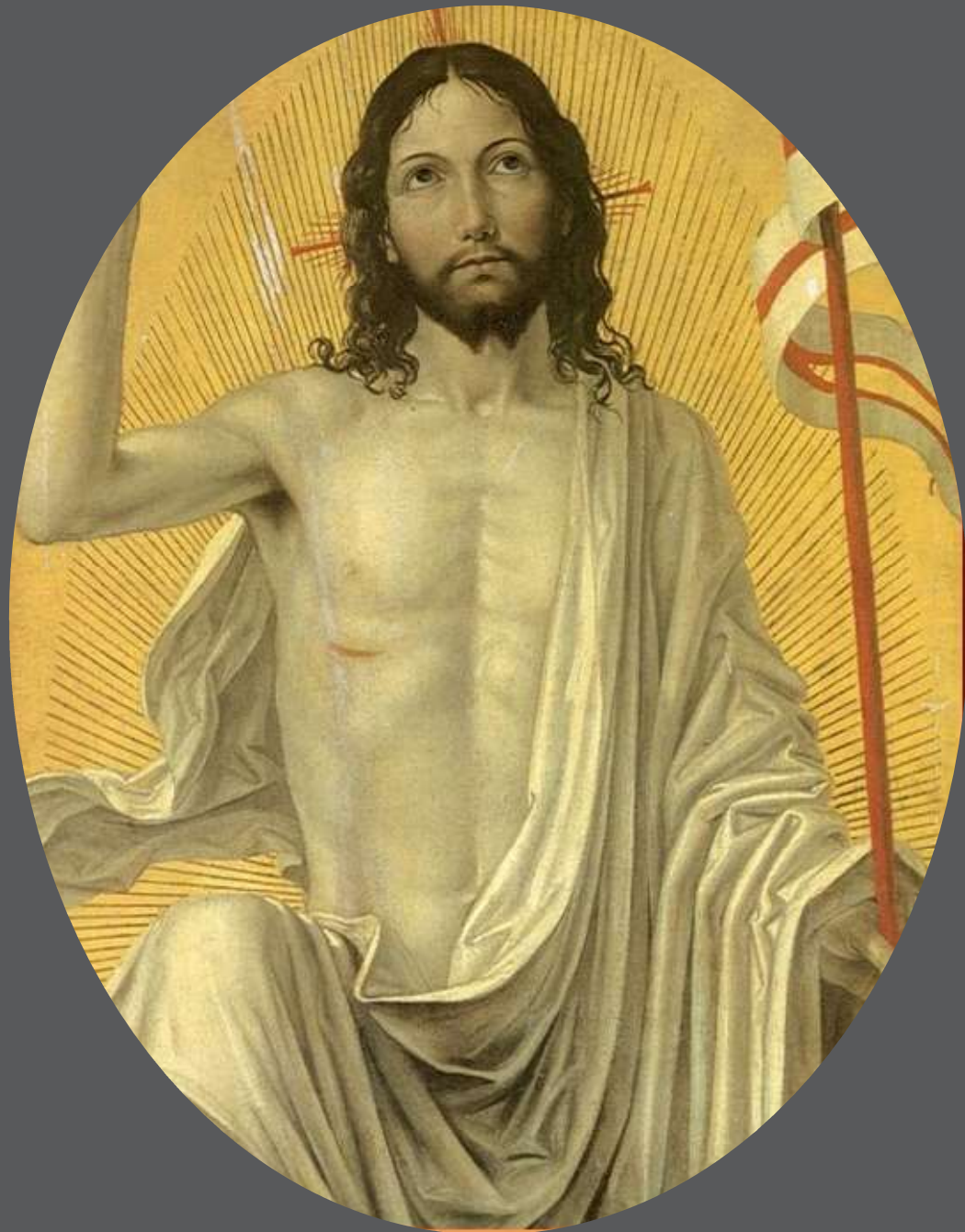

Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici, morți în faimă de martiri sub regimul comunist

CRISTOS A ÎNVIAT!

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XXIV Nr. 3-4 (284-285) martie-aprilie 2018

Ce loc ocupă Învierea în credința noastră?

„Dacă Cristos n-a înviat, zadarnică este propovăduirea noastră, zadarnică și credința voastră” (Cor 15, 14-15).

„Cristos a înviat!” - „Adevărat a înviat!”

Ne spunem creștinii în dimineața Sfântă a Învierii și continuăm să ne spunem până la Înălțare. Dar sufletul nostru o spune neîncetat, căci Învierea lui Isus este adevărul credinței noastre în Cristos.

Privind în urmă, Învierea a fost acceptată în decurs de 24 de ore. Seara, în drumul spre Emaus, Isus se lasă recunoscut – atunci „începuse istoria creștinismului ca istorie a unei credințe”.

Tot în acel timp au fost însă și unii care s-au îndoit; tot de atunci „mesajul Învierii a fost neconținut însoțit de îndoială și atacat”. Este motivul pentru care suntem mereu „invitați împreună cu Toma, <apostolul necredincios>, să-l atingem (pe Isus) și să recunoaștem prezența vie cu care El se arată în istoria mereu cu chip nou” (Joseph Cardinal Ratzinger - Papa Benedict al XVI-lea, „Dumnezeu și lumea - A crede și a trăi în epoca noastră”, Ed. Sapientia, Iași, 2009, p.388).

Din moment ce credem în Înviere, este cu neputință să nu observăm că prin ea „s-a întâmplat ceva cu adevărat nou, care a schimbat lumea și situația omului”. De la Isus cel Înviat emană „o rază de lumină care crește prin veacuri și prin care intră cu adevărat în lume splendoarea luminii lui Dumnezeu”. Și umple și inima noastră de lumină, dacă-i deschidem toate ferestrele sufletului să intre această lumină. Dumnezeu nu ne strivește cu puterea unei porunci, puterea Lui e darul iubirii și al libertății, decizia dacă primim sau nu este a noastră.

Suntem în apropierea Sfințelor Paști, atei, indiferenții, superficialii „țin la tradiție și la două zile de odihnă și de trai mai bun”, observa Părintele și scriitorul Ion Agârbiceanu. Dar noi???

Să ne întoarcem la dimineața Învierii Domnului, când stelele și îngerii lui Dumnezeu cântau bucuria, să intrăm în Sărbătoare și să trăim bucuria împreună cu Biserica noastră, cu Sfântul Părinte, cu Episcopii și preoții noștri, cu toți cei care cred și cu acei creștini cărora nu le este îngăduit să spună „Cristos a înviat!” și nici să audă „Adevărat a înviat!”

Sărbătoarea prealuminată a Învierii ne cheamă să trăim „un strop de emoție și puțină adorare” și, împreună cu Toma, să mărturisim: „Domnul meu și Dumnezeul meu!” Și ne mai cheamă să fim „apostolii” Lui, apostoli care să ducem lumii mesajul sfânt al Învierii.

Cristos a înviat!

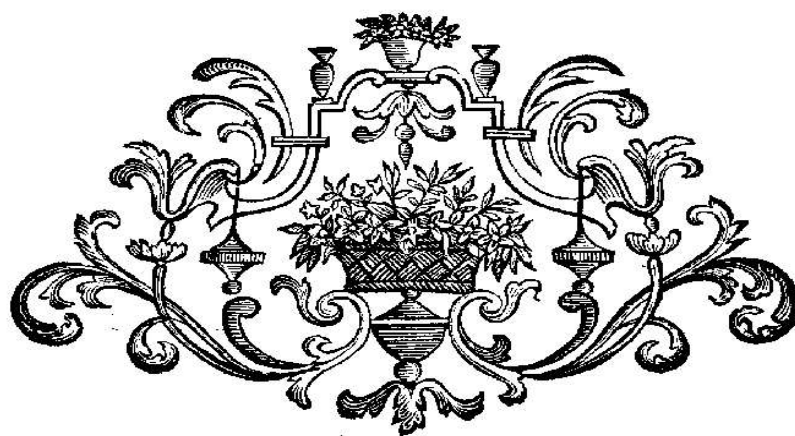
CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre rugăciune

Este multă experiență despre nevoia rugăciunii. Omului îi sunt necesare atâtea lucruri și pentru suflet, și pentru trup, încât trebuie să se îndrepte cât mai des către Dumnezeu pentru a-I cere ajutor. Papa Celestin vorbind despre însemnătatea rugăciunii, se întreba: „Oare este un timp în care să n-avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu?” De aceea, în tot felul de împrejurări, să ne îndreptăm către El, căci ar fi o mândrie foarte mare ca omul să îndrăznească să creadă că poate face ceva prin el însuși.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriguez, SJ
“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....2	Marti, după Paști.....13
Nu putem ajunge oare la	La Paști.....15
Dumnezeu prin simțurile noastre?...4	”Evanghelia după Pilat”.....16
”Numele lui Dumnezeu este	Izvorul.....17
Milostivirea”.....6	Cântec despre
Pagini bilingve.....10	Dumnezeu ascuns.....18

Nu putem ajunge oare la Dumnezeu prin simțurile noastre?

„Eu sunt Adevărul; Viața, care v-a înviat sunt Eu, Eu sunt Învierea, Eu sunt judecătorul. Dacă nu mă iubiți, viața voastră este ratată în timp și veșnicie. Dacă Mă iubiți, veți fi judecați cu această iubire”.

Centrul fiind persoana Sa, rămâne să fie răpus. A fost răstignit pe cruce sub Ponțiu Pilat, sub Ana și Caiafa, pentru motivul că s-a declarat Fiul lui Dumnezeu. Tribunalului, Pilat a declarat civil: „Nu găsesc nici o vină în acest Om, luați-L și judecați-L”. Și a fost supus la supremul sacrificiu care se putea aplica unuia ce nu era roman: răstignirea pe lemnul crucii.

Și El, somat să spună: „El e Fiul lui Dumnezeu?”, a răspuns: „Da” și a acceptat moartea pe cruce, moartea care se spune că a fost a unui Dumnezeu, nu a unui om.

A primit această moarte, dar cu această moarte n-a murit nici El și n-au murit nici înfiorații lui ucenici.

Învățătorul a înviat în noaptea dintre sâmbătă și duminică. A înviat, mormântul era gol! Au venit femeile: -„Am văzut pe Domnul!”

Femeile nu văd, ele visează. Închipuiți-vă pescarii aceia, cărora le trebuiau realități palpabile, să le poată simți Și pipăi. Niciodată Sfântul Petru n-a dat vreun argument referitor la femei. „L-au văzut

bărbații”. Dar știm că Isus Christos a făcut din acele femei apostolii Învierii Sale. Și la urma urmei, tot ele au dat vestea Învierii acestor apostoli. Ba, mai mult, s-a găsit unul care a spus: „Nu se poate să învie, îmi trebuie dovadă”. Ei bine, i s-a dat lui suprema dovadă, să atingă pe Christos, și a crezut.

Dar minunea aceasta nu rămâne o speculație: au înviat și ucenicii. După 40 de zile, ucenicii s-au dus să propovăduiască pe Christos, 40 de zile după drama de asasinat prin răstignire în mijlocul unei mulțimi - era cunoscut Christos în inimile și pe buzele tuturor, au știut prea bine cine e - apostolii predică.

40 de zile, în fața unei drame atât de sângeroase, a unui profet răstignit. Pentru prima dată în istorie, un profet a fost răstignit. Pare că Isus, că Dumnezeu, n-a vrut ca poporul său să poarte pete de sânge pe mâinile lui.

Dar ce se întâmplă? Petru predică și spune fățiș locuitorilor din Ierusalim: „Ați omorât pe Autorul vieții”.

Grozav paradox! Dar Dumnezeu L-a ridicat din morți. În acea zi s-au botezat 40.000 de bărbați evrei. Era greu să spună: „Ce ziceți voi? N-a murit Christos? Trupul a înviat!

(continuare în pag. 5)

(urmare din pag. 4)

Mergeți și vedeți mormântul Lui!”

Acei care nu puteau să accepte spusele apostolilor, n-aveau decât să aducă trupul Mântuitorului și să spună: „Iată, ce mai spuneți că a înviat din morți?”

Același lucru au putut să-l spună, au putut să-l afirme și trebuiau să-l spună preoții, dacă Christos nu era în viață.

Și au mărturisit: „L-am văzut înviat din morți!”

L-am văzut în viață! Cine? Noi! Pescarii, oameni simpli L-am văzut înviat din morți. L-am pipăit, am trăit cu El, i-am exprimat și i-am declarat iubirea noastră. Am crezut că este fantomă, dar El a spus: „Eu

sunt”. Și s-a ridicat spre nori cu acele răni, având inima străpunsă, picioarele și rănila de pe trup - mărturiseau durere, un om ar fi murit repetat cu acele formidabile răni.

Apostolii au sigilat cu sângele lor această mărturisire: „Trăiește, L-am văzut, a biruit moartea”. Dar nu numai atât. S-au răspândit în lume să ducă vestea aceasta, Dumnezeu nu ne-a adus vești rele. Și de atunci pe pământ cuvântul Lui se impune credincioșilor. Evanghelia, sursa nesecată, izvorul fără de care atâtea mari gânduri, toate drepturile și bunele așezări pe pământ nu există. Cum spune Bergson: „tot ce s-a făcut bine pe pământ, lui Isus se datorește; și tot ce se va face bine de acum înainte, nu va putea ieși decât de la El. Ne-a dat tot ce putea fi mai bun”.

Christos care a dictat cu 1600 de ani mai înainte venirea Sa și viața Sa, dictează până la capătul veacurilor istoria vieții Sale în Biserică. Să nu privim pe Isus Christos ca acel care a fost, ci cunoscându-L bine așa cum a fost, să știm că El e Acela care este, El e astăzi și mâine unul și același; aceeași mărturisire de prezență a lui Dumnezeu pe care o găsim în chip vădit în viața sfinților.

Să căutăm ca pentru noi Christos să fie Acel Cineva care se impune vieții, inevitabil și definitiv. Să-l întâlnim în inima noastră.

Episcop Ioan SUCIU

„Numele lui Dumnezeu este Milostivirea”

„Milostivirea este primul atribut al lui Dumnezeu. Este numele lui Dumnezeu. Nu sunt situații din care să nu putem ieși, nu suntem condamnați să ne afundăm în nisipuri mișcătoare”. Papa Francisc

Pentru Papa Francisc „Milostivirea” este „cel mai puternic mesaj al lui Dumnezeu”. Este motivul pentru care a devenit și emblema pontificatului său.

„Numele lui Dumnezeu este Milostivirea”, cartea pe care o prezentăm, conține dialogul pe tema îndurării divine, avut cu vaticanistul Andrea Torielli, jurnalist al cotidianului „La Stampa” și responsabil al site-ului Vatican.

Din „Cuvânt către cititor” - Viziunea lui Francisc -, textul jurnalistului și intervievatorului Andrea Torielli, aflăm gândirea Papei despre „Milostivire” și o aflăm completă și clară așa cum reiese din predica pe care a rostit-o la prima Sf. Liturghie celebrată în „Biserica Sfânta Ana” din Roma, în duminica ce a urmat alegerii de Suveran Pontif.

Cuvântul Papei, își amintește Andrea Torielli, a început cu relatarea pildei din Evanghelia după Ioan, pilda despre femeia adulteră, care, potrivit legii vechi, urma să fie ucisă cu pietre. Cu gândul la fariseii și cărturarii acuzatori, Papa ne pune în atenția conștiinței faptul că: „Și nouă, uneori, ne place să-i atacăm pe ceilalți, să-i condamnăm pe ceilalți”. Dar ceea ce

ni se cere, spune Sfântul Părinte, este să recunoaștem că suntem păcătoși și avem nevoie cu toții de milostivire.

În continuare, Papa a adus exemple din experiența sa, sugerând preoților să-i îndemne pe credincioșii conștiinți de greșelile lor să-l caute pe Isus: „Du-te la Isus: Lui îi place să-i povestești lucruri, El uită, El are o capacitate specială de a uita”. Și mereu reluarea milostivirii pe
(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

buzele preoților: „Nici eu nu te condamn; mergi, de acum să nu mai păcătuiești!” (Papa Francisc, „Numele lui Dumnezeu este Milostivirea”, Ed.Trei, București, 2016, p.9).

Ceea ce l-a impresionat cel mai mult pe jurnalistul Vaticanului a fost imaginea Bisericii în viziunea noului Papă „o Biserică care nu le reproșează oamenilor slăbiciunile și rănilor lor, ci le tratează cu leacul milostivirii”.

După un an, în timpul Sf. Liturghii de la Capela „Casei Santa Marta”, la predică, Papa comentează același pasaj din Scriptură, pasajul cu femeia adulteră adusă în fața lui Isus. Fariseii și cărturarii îl puneau la încercare pe Isus, care le știa intenția, o capcană pusă la cale, Isus urmând să fie învinuit oricare i-ar fi fost cuvântul: respectul față de legea veche sau dimpotrivă. Spre surprinderea tuturor, Isus a spus: „Acela dintre voi care este fără păcat să arunce primul cu piatra în ea”. Cu o nuanță de ironie, textul spune că „toți au plecat, unul câte unul...”. Între timp Isus se aplecase „și scria cu degetul în colb”. Unii exegeți spun că Isus scria păcatele acestor cărturari și farisei.

Milostivirea este „dificil de înțeles: nu șterge păcatele”, căci „iertarea lui Dumnezeu” este cea care iartă, „milostivirea este modul în care Dumnezeu iartă”. Isus o sfătuiește pe femeie să nu mai păcătuiască și apără pe păcătos de „o condamnare justă”. Și Papa conchide: „Așa este

milostivirea lui Dumnezeu: o mare lumină de iubire, de blândețe, pentru că Dumnezeu iartă nu cu un decret, ci cu o mângâiere” (Op.cit., p.13).

În pasajul comentat, Isus este confesorul care nu întreabă, nu judecă, nu condamnă, doar ascultă. Și omul din confesional „păcătosul” este acolo ca cineva să-i asculte zbuciumul conștiinței.

„Jubileul Milostivirii” are la bază mesajul central al preotului Francisc, iar viziunea sa asupra „milostivirii divine” este cartea însăși pe care o prezentăm.

Cuprinsul volumului este alcătuit din nouă capitole intitulate: Timpul milostivirii, Darul confesiunii, A căuta orice licărire de speranță, Păcătos, ca Simon Petru, Prea multă milostivire?, Păstori, nu învățați ai legii, Păcătoși da, depravați nu, Milostivire și compasiune, Pentru a trăi Jubileul, la finalul cărora și al cărții, este publicată Bula de convocare a Jubileului Extraordinar al Milostivirii, Misericordiae Vultus.

În primul capitol, răspunsul Papei dat lui Andrea Torielli argumentează opțiunea Jubileului Milostivirii potrivit poziției centrale a milostivirii în viața sa de preot, mai ales datorită experienței de confesor, prin care a cunoscut neînchipuit de multe destine și vieți omenești.

Și tot această profundă cunoaștere a umanului l-a condus la

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

convingerea că timpul nostru „este timpul milostivirii”, când „Biserica își artă chipul matern, chipul de mamă, umanității rănite. Nu așteaptă ca răniții să-i bată la ușă, se duce să-i caute pe stradă, îi adună, îi îmbrățișează, îi îngrijește, îi face să se simtă iubiți” (Op. cit., p.22).

Ideea este întâlnită și la Pontifi anteriori: la Papa Ioan al XXIII-lea, Paul al VI-lea și la Ioan Paul al II-lea, care a instituit Sărbătoarea „Divinei Milostiviri”. Nucleul central al mesajului evanghelic este „Milostivirea”, numele însuși al lui Dumnezeu și „chipul cu care El s-a revelat în vechiul Legământ și deplin în Isus Cristos, întruparea Iubirii creatoare și mântuitoare. Această iubire de milostivire luminează și chipul Bisericii și se manifestă fie prin intermediul Tainelor, în special al reconcilierii, fie prin operele de caritate, comunitare și individuale” (Op. cit., p.23).

Referitor la decizia unui Jubileu al Milostivirii, Papa Francisc a mărturisit că, desigur, au contribuit și Papii care l-au precedat, și gândul personal: asemănarea Bisericii cu „un spital de campanie unde sunt îngrijite, înainte de toate, rănilile cele mai grave” (Op.cit.,p.24).

Întrebările jurnalistului determină răspunsuri care extind mai mult înțelegerea viziunii Sfântului Părinte despre milostivire, viziune întemeiată pe Sfintele Evanghelii și pe experiențele milostivirii în viața personală, posibilitate

pentru Sfântul Părinte să evoce din istoria Bisericii preoți- confesori, preoți milostivi, care „știau să se apropie de oameni și să îngrijească rănilile oferind milostivirea lui Dumnezeu”.

Privind dincolo de dramele personale, Papa se oprește la drama epocii noastre, epocă recunoscută de Papa Pius al XII-lea ca: „rătăcirea sensului păcatului, a conștiinței păcatului”, la care, în zilele noastre, se adaugă ideea absenței salvării.

Dezorientați, contemporanii o caută în practici păgâne, chiromantie, vrăjitorie etc. Observația îl determină pe Papă să insiste asupra importanței confesiunii, să sublinieze că nu suntem acolo pentru a fi judecați, deși aceasta nu lipsește, dar în confesiune este ceva mai important decât judecata, este Isus cu iertarea și milostivirea. Din partea confesorului se cere să știe să asculte, să nu intervină dur, să sfătuiască cu delicatețe și să se gândească și la păcatele sale, și la nevoia personală de milostivire.

Sunt mulți oameni care ajung la o limită, când confesorul aude ca un strigăt cuvintele: „Nu mai pot!”, când omul simte acut nevoia să fie înțeles și iertat, când are nevoie să se ridice și să reia drumul. E acel moment când a închis ușile cabinetelor psihologilor atât de căutați în timpul nostru modern și postmodern, și se întoarce la confesional. E un moment de har , spune Papa, pentru că „este un har să te recunoști păcătos” și să te așezi în fața lui Dumnezeu, care

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

cunoaște păcatele noastre, trădările noastre, suferința noastră. Atunci, continuă Papa, trebuie să-i îngăduim lui Dumnezeu o licărire de speranță ca să poată acționa în noi, să lase peste noi „milostivirea”. În gândirea Papei, se condamnă păcatul, dar se îmbrățișează păcătosul, și îndemnul Sfântului Părinte este să recitim Evangheliile din care aflăm că întoarcerea unui păcătos este „o sărbătoare”: „va fi mai mare bucurie în Cer pentru un păcătos care se convertește decât pentru nouăzeci și nouă de dreți care nu au nevoie de convertire (Lc. 15,7).

Iertarea, ne spun Evangheliile, trebuie dată de șaptezeci de ori șapte. Isus i-a iertat și pe cei care l-au răstignit. Biserica, „spitalul de campanie”, trebuie să practice medicina „preventivă și de urgență”, să fie acolo unde se dau luptele, „să caute persoanele acolo unde trăiesc, unde suferă, unde speră”, și să ajute.

Întrebările intervievatorului aduc răspunsuri cu dimensiuni tot mai cuprinzătoare și mai profunde. Torielli se întreabă și întreabă: „Poate exista „milostivire fără recunoașterea propriului păcat?” Dacă omul nu se recunoaște păcătos înseamnă că nu vrea să o primească, răspunde Papa, sau are greutăți în înțelegerea păcatului, o stare de descurajare, nu mai are speranță că poate fi iertat. În toate aceste cazuri vindecarea poate fi dificilă sau chiar pierdută. Atunci trebuie să vină ajutorul, îndemnul de

a face măcar primul pas sau a trezi dorința de a-l face.

Există în carte și o privire și asupra „Tainei Mărturisirii”, Sfântul Părinte vorbește despre repetarea păcatelor, despre rutina mărturisirii la care, sfatul este o mai bună examinare a conștiinței. Pentru căderile și recăderile în păcat, Papa ne spune: „...nu e să nu cazi niciodată de-a lungul drumului. Important e să te ridici întotdeauna, să nu rămâi la pământ” (Op. cit., p73).

Un sfat de reținut este acela de a privi întotdeauna persoana în demnitatea ei. În cazurile persoanelor homosexuale, acestea e bine să fie aproape de Domnul, să-l caute și să-l găsească în rugăciune, iar creștinii să nu fie judecători. Pentru preoții săi, Papa amintește cuvintele Sf. Ambrozie: „Când e nevoie să dăruiești cu generozitate harul, acolo Cristos este prezent; când trebuie exercitată rigoarea, sunt prezenți doar clericii, dar Cristos este absent” (Op.cit.p.77). Ideea este reluată de Sfântul Părinte și exprimată limpede: „Dacă Dumnezeu s-ar opri la justiție, ar înceta să fie Dumnezeu, ar fi ca toți oamenii care invocă respectarea legii”.

Milostivirea are ecou puternic în viața socială, realitate prezentată de Sfântul Părinte prin prezența Ordinilor călugărești specifice carității și a unor persoane care și-au închinat viața îngrijirii bolnavilor, în zilele noastre - Maica Tereza de Calcutta, al cărei

(continuare în pag. 12)

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Evangile de Jesus Christ selon Saint Mattiheu

28, 1-10

Après le sabbat, à l'heure où commençait le premier jour de la semaine, Maria Madeleine et l'autre Marie vinrent faire leur visite au tombeau de Jesus. Et voilà qu'il eut un grand tremblement de terre: l'Ange du Seigneur descendit du ciel, vint rouler la pierre et s'assit dessus. Il avait l'aspect de l'éclair et son vêtement était blanc comme la neige. Les gardes, dans la crainte qu'ils éprouverent, furent bouleversés et devinèrent comme morts. Or, l'Ange, s'adressant aux femmes, leur dit: „Vous, soyez sans crainte! Je sais que vous cherchez Jesus Crucifié. Il n'est pas ici, car il est ressuscité, comme il l'avait dit. Venez voir l'endroit où Il reposait. Puis, vite, allez dire à ses disciples: Il est ressuscité d'entre les morts; il vous précède en Galilée: là, vous le verrez! Voilà ce que j'avais à vous dire”. Vite elles quittèrent le tombeau, tremblantes et toutes joyeuses, et elles coururent porter la nouvelle aux disciples. Et voici que Jesus vint à leur rencontre et leur dit: „Je vous salue” Elles s'approchèrent devant lui. Alors Jesus leur dit: „Soyez sans crainte, allez annoncer à mes frères qu'ils doivent se rendre en Galilée: c'est qu'ils me verront”.

(à suivre)

PAGINI BILINGVE

Asociația „Prietenii Bisericii Greco-Catolice Române”, Blaj

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Evanghelia după Sfântul Matei

28,1-10

Sâmbătă noaptea târziu, când se lumina de ziua cea dintâi a săptămânii, a venit Maria Magdalena și cealaltă Maria să vadă mormântul. Și iată cutremur mare s-a făcut, căci un înger al Domnului coborându-se din Cer și venind a răsturnat piatra de pe ușă și s-a așzat pe ea. Și era fața lui ca fulgerul și haina lui albă ca zăpada. Și de frica lui paznicii s-au înspăimântat, și-au fost ca morți.

Și îngerul, a zis femeilor: „Nu vă temeți voi, știu că pe Isus cel Răstignit îl căutați. Nu este aici, căci s-a sculat precum a zis. Veniți de vedeți locul unde a zăcut Domnul. Și mergeți în grabă de spuneți ucenicilor lui că s-a sculat din morți și iată merge înaintea voastră în Galileea; acolo îl veți vedea. Iată v-am spus”. Și ieșind repede din mormânt, cu frică și cu bucurie mare au alergat să spună ucenicilor lui. Și plecând ele să spună ucenicilor lui, iată Isus le-a întâmpinat, zicând: „Bucurați-vă!” Iar ele apropiindu-se, au cuprins picioarele lui și i s-au închinat. Atunci le-a zis Isus: „Nu vă temeți! Mergeți și vestiți fraților mei să meargă în Galileea și acolo mă vor vedea”.

(va urma)

„Noul Testament al Domnului nostru Isus Hristos”, Oradea, 1935, în traducerea dr. Ioan Bălan, Episcop de Lugoj.

(urmare din pag. 9)

apostolat a pornit de la dorința de a ajuta pe bătrânii și bolnavii nimănui să moară în demnitate este un exemplu, sunt sfinții.

Reintegrarea socială a deținuților este o altă formă de a veni în ajutor celor care și-au ispășit pedeapsa, căci Dumnezeu iartă totul și oferă o nouă șansă și dăruiește milostivirea celor ce o cer.

Papa distinge diferența dintre păcătoși și depravați; aceștia din urmă ridică păcatul la nivel de sistem, la un mod de a trăi, nu simt nevoia de iertare și milostivire, nu cunosc umilința, nu vor ajutor. Repetarea păcatului poate duce la depravare, nu prin repetarea lui, ci prin limbierea capacității de a iubi, prin autosuficiență, ține să sublinieze Sfântul Părinte.

În orice situație, trebuie știut că milostivirea este mai mare decât orice păcat. Sfântul Ambrozio accentuează acest lucru când spune: „Vina ne-a fost de folos mai mult decât nu ne-a dăunat, pentru că ea a dat ocazie milostivirii divine să ne răscumpere” (Op.cit., p.98).

Această toată gândire creștină se învață și se trăiește de-a lungul vieții, dar trebuie începută din copilărie, mai întâi cu parabolele, apoi făcându-i pe copii să experimenteze milostivirea în familie, unde sunt iubiți și învățați să iubească, să fie iertați și să ierte.

Ultimul capitol expune modul în care s-a cerut să fie trăit „Jubileul Milostivirii”. Credinciosului i s-a

cerut să-și deschidă sufletul, să se apropie de Isus , să intre în confesional și să fie milostiv cu cei din preajmă, să practice actele de milostenie trupească și sufletească.

Neașteptată de cititor este întoarcerea Papei la una din primele pagini în care, printre mai multe motive, care au stat la decizia decretării „Anului Sfânt al Milostivirii”, este o întâmplare trăită cândva de Papa Francisc la ieșirea din confesional. Această întâmplare l-a urmărit de-a lungul vieții.

I-a apărut deodată în față o bătrână umilă: „Bunico, vreți să vă spovediți?” „Da”, mi-a răspuns. Și eu, care mă pregăteam să plec, i-am spus: „Dar dacă n-ați păcătuit...”. Prompt și scurt răspunsul ei: „Toți avem păcate”. „Dar poate că Domnul nu le iartă...”, am replicat eu. Și ea „Domnul iartă tot”. „Dar de unde știți dumneavoastră?” „Dacă Domnul n-ar ierta tot - a fost răspunsul ei - lumea n-ar exista”. Cu această subliniere încheiem prezentarea cărții „Numele lui Dumnezeu este Milostivirea”, și o recomandăm cititorilor.

Chiar dacă am trăit „Jubileul Milostivirii” în Biserică, în Eparhie și am încercat modest și în familie, cartea oferă profunzimi de gândire nebănuite și ne apropie de suflet pe Sfântul Părinte Francisc, cu imensa sa iubire pentru oameni, cu milostivirea primită și dăruită, „Milostivire” fără de care „lumea n-ar exista”.

Otilia BĂLAȘ

Marți, după Paști

A treia zi de Paști și Biserica ne readuce, prin pericopa Evangheliei pe care o vom asculta în „prima zi a săptămânii” tristețe dar, imediat, și bucurie.

Tristețe în a-i vedea pe cei doi ucenici dezamăgiți, îndepărtându-se de Ierusalim; tristețe în a-i vedea neîncrezători la vestea învierii lui Isus; tristețe văzându-i incapabili să-L recunoască pe Isus în tovarășul lor de călătorie. Dar, apoi, bucurie în a-i vedea că vor să-L găzduiască pe călătorul necunoscut pentru că era seară.

Bucurându-ne împreună cu cei doi, pentru că l-au descoperit pe Isus, pentru că se reîntorc la orașul sfânt și că anunță pe ceilalți ucenici că Domnul a înviat, să parcurgem și noi, iubiți credincioși, în câteva minute, prin meditația noastră, aceste momente: dezamăgire, nepricepere, incredulitate, ospitalitate premiată și deschiderea ochilor, adică drumul de la tristețe la bucurie.

„Iar noi nădăjduiam că El este cel Ce avea să elibereze pe Israel”. Acest verb la trecut exprimă toată dezamăgirea ucenicilor, ucenici care nu mai speră în nimic și se întorc la lucrurile cotidiene. Au sperat în Isus și acesta a fost doar un vis. Cei trei ani în care au fost aproape de El au

fost ani fericiți dar au trecut. Acea voce fascinantă care atrăgea lumea, gesturile semnificative, simple, blândețea cu care se adresa celor din jur..., toate au trecut.

Au sperat. Nu mai speră deloc. Călătorul ascultă și este dezamăgit și el de aceste discursuri. Dezamăgirea lor devine dezamăgirea lui Isus. Nici măiestria lui incomparabilă nu a reușit să facă să îmbobocească omul nou în acei oameni care se așteptau doar la o eliberare politică și socială a Israelului, de la concepția veterotestamentară a unui Mesia glorios la cea evanghelică a unui Mesia suferind și mântuitor.

„O, nepricepuților și cu
(continuare în pag. 14)

(urmare din pag. 13)

inima zăbavnici a crede-n toate câte au spus profeții” sunt cuvinte ce sună ca o imputare, dar nu sunt. Imputarea nu servește la nimic. Isus face doar o constatare: acei oameni sunt „tari de inimă”. Dacă ar fi voit să-i certe, să-i muștruluiască, nu s-ar mai fi oprit după aceste cuvinte, ci ar fi plecat mai departe. În schimb, vedem că le pune o întrebare: „Nu trebuia oare ca Cristos să pătimească toate acestea și să intre întru gloria sa?” Și apoi începe să-i catehizeze amintindu-le pasajele mai importante din Scriptură care fac referire la El. Nepricepuților nu înseamnă, așa cum mulți ar crede prost, cretin, ci contrariul virtuții științei, virtute care ne ajută să cunoaștem adevărul și să pătrundem misterul.

„Ci și niște femei de ale noastre ne-au înspăimântat, vedenie de îngerii au văzut”. Expresia „au venit să ne spună” are un ton zeflemitor. Cei doi se cred mai buni, mai presus decât acele femei. Ei au rămas mirați de viziunea îngerilor care atestau că Isus a înviat, dar pentru că Petru și Ioan, care au alergat la mormânt, nu l-au găsit pe Isus nici viu nici mort, nu au crezut și au părăsit Ierusalimul.

„Rămâi cu noi, că e spre seară” au spus aceste cuvinte cei doi, pentru că „ardea inima lor” sau pentru că ar fi invitat pe oricine? Căci evreii practicau mult ospitalitatea

și, adesea, le era răsplătită de Cer. Vechiul Testament povestește multe episoade semnificative. Este destul să ne aducem aminte de Avraam care a fost vizitat de Sfânta Treime și a avut ca răsplată faptul că Saara a rămas însărcinată. La fel au făcut și cei doi și au fost răsplățiți. Isus a deschis ochii inteligenței lor. Nu Isus a fost oaspetele celor doi, ci ei au fost la „masa Domnului”. Numele celor doi ucenici (sau cel puțin al unui dintre ei, rămâne necunoscut pentru că istoria lor este la fel cu istoria fiecărui om aflat pe drumul Evangheliei).

Iată că am ajuns și la bucuria celor doi ucenici: de a merge și a anunța celor 11 și celor care erau împreună cu ei că Domnul a înviat. Nu au păstrat doar pentru ei acest premiu de deschidere a ochilor ci au și dat mărturie despre Înviere. În fiecare Liturghie celebrăm o amintire: este vorba de amintirea lui Isus Cristos mort și înviat și o celebrăm în „așteptarea venirii sale”.

Acest lucru trebuie să ne determine și pe noi, iubiți credincioși, să continuăm a fi verigi în lanțul mărturisitorilor, care anunță din generație în generație fără întrerupere, că Domnul a Înviat, în acest pelerinaj pământesc, până în momentul în care El se va revela în gloria Sa definitivă.

Pr. Olimpiu TODOREAN

La Paști

de George Coșbuc

Prin pomi e ciripit și cânt
Văzduhu-i plin de-un roșu soare,
Și sălciile-n albă floare-
E pace-n cer și pe pământ.
Răsuflul cald al primăverii
Adus-a zilele-nvierii.

Și cât e de frumos în sat!
Creștinii vin tăcuți din vale
Și doi de se-ntâlnesc în cale
Își zic: Cristos a înviat!
Și râde-atâta sărbătoare
Din chipul lor cel ars de soare.

Și-un vânt de-abia clătinător
Șoptește prin văzduh cuvinte;
E glasul celor din morminte,
E zgomotul zburării lor!
Și pomii frunzele-și scoboară,
Că duhul sfânt prin aer zboară.

E liniște. Și din altar
Cântarea-n stihuri repetate
Departe până-n văi străbate

Și clopotele cântă rar:
Ah, Doamne! Să le-auzi din vale
Cum râd a drag și plâng a jale!

Biserica, pe deal mai sus,
E plină astăzi de lumină,
Că-ntreaga lume este plină
De-același gând, din cer adus:
În fapta noastră , ne e soarta
Și viața este tot, nu moartea.

Pe deal se suie încetișor
Neveste tinere și fete,
Bătrâni cu iarna vieții-n plete;
Și-ncet, în urma tuturor,
Vezi șovăind câte-o bătrână
Cu micul ei nepot de mână.

Ah, iar în minte mi-a venit
Tu, mama micilor copile!
Eu știu că și-n aceste zile
Tu plângi pe-al tău copil dorit!
La zâmbet cerul azi ne cheamă,
Sunt Paștile! Nu plânge, mamă!

„Evanghelia după Pilat”

Romanul din care vom reda câteva fragmente este al scriitorului Eric-Emanuel Schimitt, născut în 28 martie 1960 la Lyon.

„În grădina Ghetsimani, un bărbat aștepta să fie prins și dat pieirii. Numele lui este Ieșua, și e fiul unui dulgher umil din Nazaret. Dar cum se face că este dușmanul Cezarului și al Sinedriului? Cum de-a ajuns acest nazarinean să fie o amenințare pentru puterea lumească și cea a lui Dumnezeu? Soarta îi este pecetluită. Nu va vedea Ierusalimul în Sărbătoarea Paștelui. Va muri pe cruce, și o știe.

Pilat din Pont i-a hotărât moartea fără să clipească, nebănuind că, trei zile mai târziu, zvonul Învierii va încinge spiritele și așa nesupuse ale iudeilor. Dar Imperiul domnește prin rațiune. Așa că pretorul va trebui să demonteze legenda primejdioasă pe cale de-a se naște.

Astfel începe călătoria lui Pilat: ca o anchetă. Reprezentantul Romei și al ordinii adună mărturii și respinge sau demonstrează teorii și ipoteze. Însă treptat rațiunea începe să șovăie și trebuie să se plece în fața evidenței. Pilat nu se află în fața unei enigme, ci a unui mister mai înalt. Pilat nu-l poate dezlega. Îi mai rămâne doar să se îndoiască.

Sau să creadă.....”

„ - L-am văzut! L-am văzut! A înviat... Bucurați-vă! A înviat. Unde e

mama lui? Vreau să -i aduc vestea.

De la Pilat către dragul său Titus

Postul meu de pretor în Iudeea mi se pare un exil... Am luat pana ca să-ți povestesc despre această zi epuizantă.

L-am lăsat, așadar, pe Caiafa în clipa în care Miriam din Magdala intra în Ierusalim strigând că Iesua a înviat.

De atunci nu mi-am mai făcut iluzii: dacă puteam trece cu vederea povestea Salomeei, mărturia lui Miriam din Magdala întărea zvonul. Din gură în gură, de la o femeie la alta, vestea străbătea Ierusalimul. Desigur, vestea, purtată de gura femeilor, avea mai puțină greutate, dar, în același timp, și o răspândire rapidă.

După-masă, când doi bărbați au năvălit în Ierusalim afirmând că și ei l-au văzut pe Ieșua, am știut că vestea se răspândește și că trebuia să-mi adun toate forțele spre a doborî inamicul care urzea cu viclenie.

Eram singur în turnul fortului Antonia, când iscoadele mele au venit să-mi dea știre ce auziseră de la cei doi oameni.

Am pus metodic, una lângă alta, toate faptele. Toate erau semne, trebuia să ghicesc, dincolo de semne, mintea care le scornea, întinzându-mi

capcana.

Cei doi pelerine țineau același discurs ca Salomeea și Miriam din Magdala. Plecând de la Ierusalim după Sărbătorile de Paști, mergeau spre casă. Când s-a lăsat noaptea erau aproape de Emaus și au văzuit un bărbat cu capul acoperit cu glugă, stând pe marginea drumului. A venit lângă ei. Ei nu știau cine era, dar ceva li se părea cunoscut. Au stat de vorbă. Cei doi pelerini i-au spus ce speranțe își puseseră în rabinul Ieșua și cât de dezamăgiți au fost când a fost răstignit. Călătorul a intrat cu ei în hanul de la Emaus și le-a spus că nu trebuie să se întristeze, nici să se simtă trădați, pentru că Ieșua e printre ei. La lumina opaițului, ei l-au recunoscut. Si Ieșua le-a cerut să se întoarcă la Ierusalim ca să ducă vestea cea bună. Apoi a dispărut.....”.

„În ciuda mulțumirii de a-mi fi făcut datoria până la capăt, în noaptea asta mă simt mânjit. Îți voi scrie mâine seară” (finalul scrisorii lui Pilat către prietenul său).

Autorul despre romanul său: „Cum am avut îndrăzneala să scriu în numele lui Isus? Un ateu nu s-ar jena, pe când eu, care am primit credința, eu, a cărui spiritualitate poate fi numită, datorită studiului și timpului, creștină. Justific această îndrăzneală prin scopul cărții mele: acela de a crea o imagine vie și apropiată a lui Isus...”.

Izvorul

Zariștea pădurii scoboară

în ritmul torenților din munți

De vrei să dai de izvor

*Pe creastă trebuie să te urci, împotriva
curentului.*

Să te cațări, să cauți, să nu cedezi,

știi, că izvorul trebuie să fie pe undeva -

Unde ești, izvorule? Unde ești, izvorule?!

Liniște

Șuvoiule, șuvoi de munte,

descopere-mi taina

începutului tău!

(Liniște - de ce taci?)

*Cât de stăruitor ți-ai ascuns taina
începutului.)*

Îngăduie-mi buzele să le înmoi

în apa de izvor

să simt prospețimea

însuflețitoarea revigorare.

Papa Ioan Paul al II-lea

Cântec despre Dumnezeu ascuns

de Papa Ioan Paul al II-lea

Îndepărtatele țărături ale liniștii încep chiar dincolo
de prag.

Nu vei zbura pe acolo, precum o pasăre.

Trebuie să te oprești și să privești mai profund, tot mai
profund,

până vei reuși să-ți desprinzi sufletul de adâncuri.

Acolo de priviri verdeța nu se mai satură,
și nu se mai întorc ochii legați;

Ai crezut că viața te va ascunde de cealaltă Viață
în străfunduri adânci.

Deci acel torent - să știi - că nu e întoarcere.

Cuprins de tainica frumusețe a veșniciei!

Să rezști și iar să rezști. Să nu întrerupi zborul
umbrelor,

numai să rezști tot mai simplu și mai clar.

În răstimp mereu vei ceda în fața Cuiva, ce de acolo
vine

închizând după sine discret ușa odăii mici -

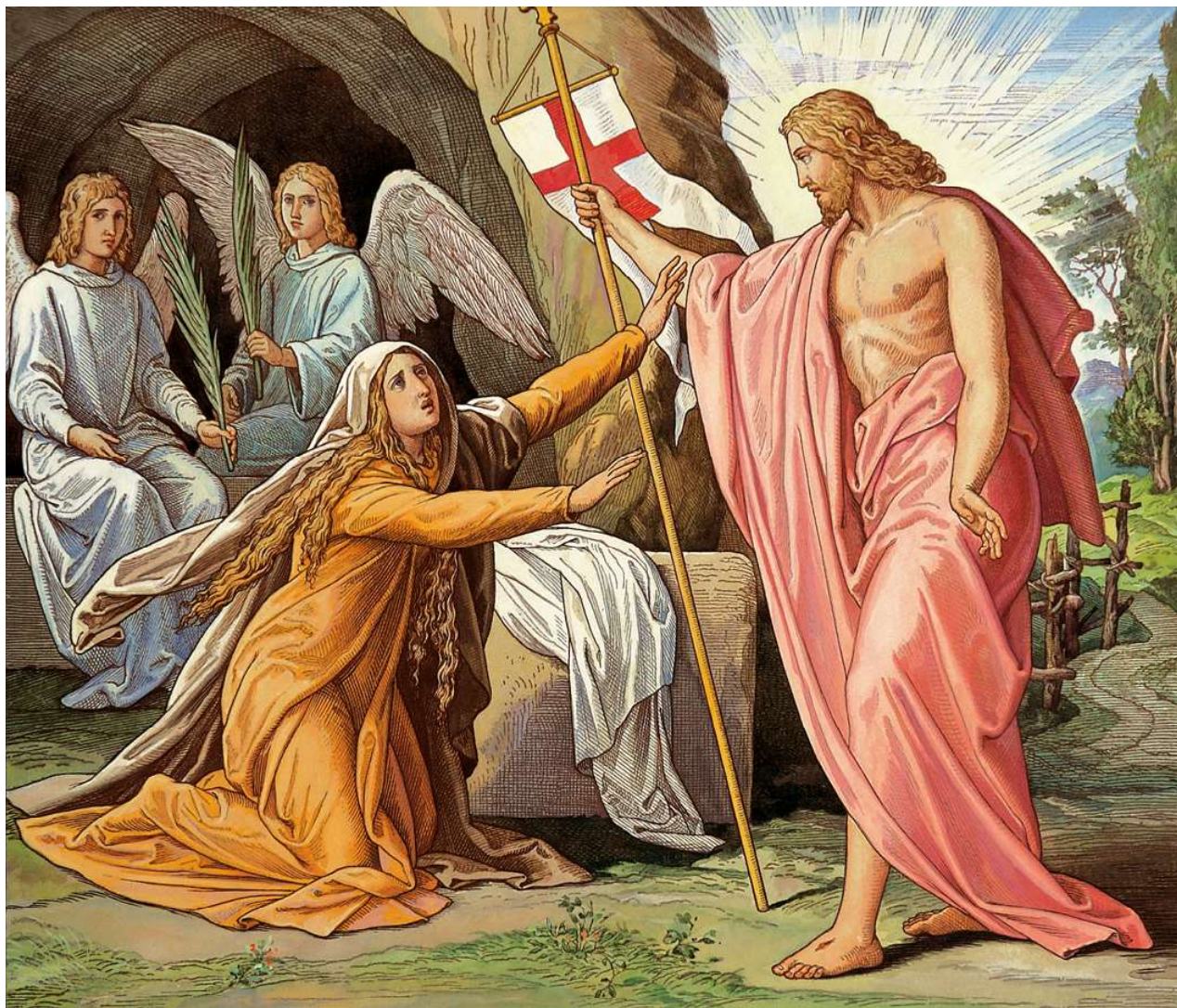
care mergând își îmblânzește pasul -

și atinge această liniște cel mai profund.

„Nu te abandona disperării.

Noi suntem oamenii Paștelui, iar cântecul

nostru este „alleluia”.

**Redacția revistei urează Preasfințitului VIRGIL,
preoților, profesorilor, studenților, elevilor,
cititorilor și nu în ultimul rând, colaboratorilor:
“Sărbători Fericite!” și le spune:**

“Cristos a Înviat”

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)